

שמחת תורה

משיחת יו"ד שבט ה'תשמ"ב

הנחה פרטית בלתי מוגה

רעיון זה קשור עם התורה ש"היא חיינו ואורך ימינו": נאמר "נעוץ תחילתן בסופן וסופן בתחילתן". ואכן, נאמר בספרים, שכאשר מסיימים את התורה במלים "לעיני כל ישראל" המסיימות באות למ"ד, מסמיכים מייד את סוף התורה לתחילתה הפותחת באות בי"ת - "בראשית ברא אלוקים". כאשר מחברים את הסוף עם ההתחלה, "נעוץ סופן בתחילתן", אות האות למ"ד עם האות בי"ת - נוצרת המלה "לב".

התורה היא ה"מלך" של כל יהודי. אמירתו של מלך בכוחה לעקור הר, וכך, כאשר דבר נאמר בתורה, חייבים לקיימו. נאמר "מאן מלכי - רבנן", מי הם המלכים - רבותינו, שכן, בכך שהם מגלים את החלטת התורה, הם נקראים בשם "מלך". וכאשר מדובר בגוף האדם וברוחניות האדם - הלב הוא המלך.

סיימנו כאן את ספר-התורה הראשון שנכתב לשם אחדות ישראל, באמצעות כתיבת האות האחרונה, האות למ"ד שבמלה "ישראל", ומיד הסמכנו לכך את התחלת כתיבת ספר-התורה הבא, באות בי"ת של "בראשית".

על כל אחד להבטיח, שנוסף על כך שלו עצמו יש אות בספר התורה, עליו להשפיע גם על אלו שמסיבה כלשהי עדיין אין להם אות באחד מספרי-התורה, שיקנו גם הם אות מכספם שהוא "חיי נפשם". הדבר יאחד את כל עם ישראל עם ספר-תורה זה, ודרכו - עם כל שאר ספרי-התורה, עד לספר-התורה הראשון שכתב וסיים משה רבינו בעצמו, כפי שנאמר בכתוב "כתבו לכם את השירה הזאת ולמדה".

על-ידי כך נזכה לצאת עם כל ספרי-התורה לארץ-הקודש, ושם נלמד תורה מפיו של המשיח, "תורתו של משיח".

ישנה משמעות נוספת לרמז שהוזכר לעיל: סיום התורה, "נעוץ סופן בתחילתן", הוא באות למ"ד של "ישראל", ממנה אנו עוברים מייד לאות בי"ת של "בראשית", המתייחסת לראשית ההתהוות של הבריאה כולה.

הסדר הוא, אם-כן שתחילה ישנה הלמ"ד, התורה, ולאחר-מכן - "הקב"ה הסתכל בתורה וברא את העולם", וכך אנו מגיעים לאות בי"ת של "בראשית", והעולם חוזר ונברא בהתאם לאות למ"ד - "לתורה".

כשם שבבריאת העולם בפעם הראשונה, כפי שנאמר ב"בראשית רבה", "הקב"ה הסתכל בתורה וברא את העולם" - כך, כפי שנאמר בזוהר, "כאשר אדם עוסק בתורה - מקיים הוא את העולם".

משמעות הדבר בפשטות היא שיש לאדם אות בספר-התורה, ועובדה זו מסייעת לו עוד יותר, כפי שהסביר באריכות חותני הרבי, שהיום הוא יום-השנה להסתלקותו, במאמר החסידות שאמר

שמחת תורה

בשמחת-תורה בשנת תש"ן, שהאות שיש לאדם בתורה מעניקה לו חיות וכוח, ונעשית "כוס של ברכה" עבור כל צרכיו.

ואזי יכול הוא להעניק מברכות אלה לכל מי שביכולתו להגיע אליו, ביניהם - אלו שהושפעו ממנו לרכוש אות בספר-התורה. ובקרוב ממש יתאחד כל עם ישראל, גם אלו הנמצאים במה שמכונה "מאחורי מסך הברזל", שכן התורה מלמדת ש"אפילו מחיצה של ברזל אינה מפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים".

ובפרט כשאחדות זו קשורה עם כתיבה כפשוטה, בדיו גשמית על קלף גשמי, על-ידי סופר בשר-ודם, "נשמה מלובשת בגוף", הכותב בידיו ובאצבעותיו הגשמיות - ברור שזהו דבר שיש לו קיום, קיום דומה לקיומה של התורה, שהוא קיום נצחי ואמיתי, שהרי זוהי תורתו של הקב"ה.

הדבר יבוא לידי ביטוי בפועל, כלשון הנביא בדניאל שם מתואר בואו של "קץ הימין", בתחילת הפרק: "יימלט עמך כל הנמצא כתוב בספר". ה"ראשונים" מפרשים שהכוונה היא לספרו של הקב"ה, אבל יש בכך גם רמז לאלו שיש ברשותם אות בספר-התורה, שכן "תורה מגנא ומצלא", התורה מגינה ומצילה.

ולכן אין זה משנה באיזו תקופה מדובר, ובאיזה מצב היה האדם ברגע הקודם - המלאך מיכאל, "השר הגדול", מגן עליו ומציל אותו והוא צועד בראש בני-ישראל,

ויתר על-כן - משיח צדקנו בראשנו, ואף יותר מכך, כדברי הגמרא על הפסוק "ושב ה' אלוקיך את שבותך": "והשיב" לא נאמר, אלא "ושב", הקב"ה עצמו צועד עם כל יהודי, ואוסף אותו ממקומו בעצמו - ככתוב "תלוקטו לאחד אחד", כל אחד באופן אישי - וצועד יחד אתו אל הגאולה האמיתית והשלמה, במהרה בימינו ממש.

